

гански. Ана се спрѣ и го гледаше забъркано. Той викна по-силно, но тя не отговори.

— Не разбирашъ ли, нѣма ли си? — извика циганинътъ.

— Защо да съмъ нѣма? — продължи тя.

— Отъ кой си катунъ?

Тя кимна съ глава надолу, по рѣката. Тогава сърдитиятъ циганинъ, сърдитъ отъ нейния успѣхъ и отъ своята несполука да спечели, се обърна къмъ дветѣ учителки, които бѣха се забравили, и вървѣха все по момичето.

— Това не е циганче!

— А! — извикаха учителкитѣ — не е циганче?

— Не е! Оня съ цигулката я купи долу отъ селата. Пари да му печели — затова я купи! Хайдутинъ е той! Хората започнаха да гледатъ на Ана съ още по-голъмо любопитство. Шепнѣха си, разказваха на други, клатѣха глави. А момичето се огледа наоколо, уплаши се да не я видятъ ония двамата и отвърна:

— Циганче съмъ! Не сж ме купили. Ти си хайдутинъ!

— Лъжешъ! Защо не говоришъ цигански?

— И да говоря, съ тебе ли ще говоря?

И веднага се мушна въ навалищата.

Съборътъ на селото се свърши, тѣ си отидоха въ катуна съ две пълни кесии, съ гевреци на рѣцетѣ. Ана забрави почти цѣлото си минало между циганитѣ, кжпѣше се съ децата, снагата ѝ почернѣ, обѣли се кожата на рамената ѝ.

Така се минаваха дни и години. Тя свикна съ тоя скитнически животъ, циганинътъ се привърза къмъ нея, никога не вдигаше ржка, никога не ѝ се караше. Отъ село на село, отъ съборъ на съборъ, тѣ преминаваха по тая широка земя, скитаха по дългитѣ пжтища и нощуваха подъ открито небе. Ана непрекъснато пѣеше. Пѣеше по съборитѣ изъ селата, пѣеше, когато пжтуваха